

Тая птичка се отличавахе съ нѣколко свои чудноватости. Градивото напимѣръ, що носѣше за своята сградичка, бѣше само клончета, събрани отъ близкия булвардъ. Понѣкога сутринь малкиятъ архитектъ прѣкъсваше работата си и се заливаше съ толкова чудни пѣсни, които много напомнеха пѣснитѣ на канарче. Знае се, че мжжкото врабче рѣдко се залавя самѸ съ виене на гнѣздо, но тоя врабецъ бѣше съвсѣмъ, съвсѣмъ особенъ.

Слѣдъ една седмица малкиятъ дървенъ домъ бѣше съвсѣмъ натѣпканъ съ клончета отъ дърветата на близката градска градина. И сега архитектътъ вече можеше по-често да се прѣдава на своитѣ музикални наклонности, на своитѣ пѣсни. Съсѣдитѣ се очудваха на неговитѣ съвсѣмъ не врабчи пѣсни, и ако бръснарътъ отъ другата улица не имъ бѣ открилъ тайната на славния пѣвецъ, тѣй и щѣше да си остане — неразбрана гатанка на цѣлия птичи свѣтъ.

А бръснарътъ разказа, че еднажъ сложилъ врабче яйце въ кафеза на своитѣ канарчета, и канарчетата излюпили чуждото яйце ведно съ своитѣ, та неволно станали родители на малко врабченце. А както се знае, занаята на канарчетата е да пѣятъ. Малкото врабче имало здравитѣ дробчета на своята порода, и канарчетата го обучили на своето изкуство, да пѣе както тѣхъ. Ето, така се явилъ новиятъ пѣвецъ, който допълняше съ сила малкитѣ недостатѣци на своята природна музикалность.

Но гласовитиятъ пѣвецъ се отличавахе, освѣнъ това, и по своя войнственъ нравъ: той скоро завладѣ кафеза и побѣждаваше всѣкога съ клюна си канарчето, което не можеше да побѣди съ пѣсенъ. „Послѣ такова кълване, казваше бръснарътъ, него-